

هیا اتې بې انتخاب شوي تېپي او بیتونه

Ketabton.com

راتولوونکي: وسیم افغان

-Wasim Afghan

-Wasim Afghan

-Wasim Afghan

دالی

گران او زړه ته رانژدي ملګري
(حاجي خماموش) ته.

وبنېه ته مې په تمامه مانانه پېژندې
وبنېه نور درته ټول ژوند مزاهمت نه کوم

زه دجانان هر یو غزل هر بیت ته بېله ڇارم
په ما خو دومره میئن ندی غزل چاته ليکي؟

رقیب مې هبر شو ترهگرو ته بنپری کومه
لامابنام نه وي چې زما دلالي ور پوری شي

دنغمو نغمو سندرو په وطن کې
وېده کېړو او پاخېړو په سلګکيو

اوريدو ته يې ته نه راھي همرازي
او رازونه مې په زره کې نه ځايزي

څه وايې تا به راته نه را کوي؟
ورته پېنځه وخته سجده کې نه یم؟

خومره زر زر دې فاصلو ته کړه هواره لاره
په دعاګانو مې ورو ورو زياتيرې شک لالې

قسم خدايې چې ما به دستا لوري ته کتل
په ژوند به مې ملندي زمانې وهلي وې

توله ورخ بې دخپل حان تماشه وکړه
زړه د ډکې بناريې منځ کې ولاړ دی

نه مې فنا شته نه واپس راڅمه
ستا په صحراء تللى آواز يمه زه

په تا خوښي په ما دغنم باران
څه بهترین وېش مهربان کړي دی

پوهېدې چې مېنې توکه وءه له سره
ها چې توکه وءه په ما دې ولې وکړه؟

خومره ارمانونه به مې خاوری شې
سولې! که له تانه مخکې مر شومه

نوره پرپرده ان په حان مې پېرزو نه بې
رقیب کړی دې د حان یم دومره پوی یم

ستا د یاد په تار بى ترم
ژوند ساعت دې که لمحه ده

که تا وویل په خاورو حان بدل کړه
ته چې سترګې رپوې زه به بدل یم

دا سپری راته مهم دی گنی ژونده!

داسې نه ده چې مې ته په اوږدو بار يې

زما په مخ حالاتو نېټ کربنې را تپري راکړې
ای های ژوند خه کوي په ما يې نقاشي وکړه.

که په مخه چيرته راغلې
درته به یو میليون ګبلي وکړمه

مشغولا لره يې راشه د یار خیاله
زره مې ستړۍ او ستومانه غوندي ښکاري

ستا په سبب کړي رقابت ورسه
ټوله دنیا ده په حمزه مئینه

شبيه مخکي دې له مرګه سوله راشي
خبر که پاتې مو خوانې نده ملګرو!

نه غواړي؟ ما پرپرده وېښې هغه دروازه ده
نه او سپږي؟ مه او سپره ظلم دی کوه بې..!!

پوره به چرته نه شي ناممکنه راته بنکاري
آخستي مى خو ځله اندازه د خپل آرمان ده

يو ديدن ته زورور نصيب پکار دي
سلامونه په چپو دهوا هم خي.

زېرېدو ته خو مې گوري؟
زمارنګ ته خودې پام دي!!؟

که د شېدو لښتى ور تېر کرم
تا دردولی زړه مې وده نه کوبنه!

دا قسمتونو فيصلې دي
دزړه په خوبنېه ياران چا موندلې دینه

د خپل بنايست نه ناخبرې کبرجنې جينى
په ټول کابل به زلزله کړې اور بل مه خوروه

طبیب دې خپلې گولی یوسې
خط د جانان له لوري راغنى جوړه شومه

پښته پېغله شيرنه
هم پښتو پالی هم مبنه

د طلای زلفو میرمنې
گردې لمنې جوړو غلام دې یمه...!!

زما د زره سلا رانغله

مئین ته وايئ چې نور نکري متنونه

"ستا تگ او راتگ هسي فلسفه ده؛ ته د زره په کور
کې روح سره بيو Ҳاي بي...!"

بيا رانه د ژوند بازار کې ورک نه شي
خپل زره مې د گوتي نه نیولی دی

ژوند بيو جبر دی بيو ظلم دی زغمه بي
نه د تېښتې اجازه شته نه د مرېښي

تا زما له درده اوښکي تویولي
خه بنه توکه وه خو سمه دي ونکره

ستا ده حساب بېخى قابل نه يمه
زه درنه ربه لپونتوب غوارمه

سل واري مې ووېل چې زده مې يې"
بس ده نو سج ده راباندي مکوه"

نه بختور ئې سوداگره
چې ملغاري خرخوي شمپري خالونه

ماخو ويل گني پښتون بې
له بې ننگي نه دي زه خه خبره ومه

ياران ولې هر خه گپ گني ازله
په ديرشمې سپاري پسي خراب يم

ته رانه لاري غم دي راکرو
بيا چې رائې، زه به د خاورو لاندي يمه

له اول نه خوک مه ماتوه!
پښنه غونښتل زخمونه نه شي جورولي

يو خوا د ڙوند کارونه، بل خوا شاعري، او مبنه
بنکاري چې ڙوند کې مې بلا ضرورتونه دېر شول؟

او س په لانځه کې غلطېرم
د بنگرو شرنگ يې تر جومات پوري راخښه

زه لبو د حساس طبیعت سړے بمه
ته راسره دیره گزاره کوه

په میسج پیل او د بلاک په تنی پای و مومني
څه په اسانه باندې ختمي شي د وخت یاراني

شونڊي مي تاپسي وچيردي
خلکو ته وايم ثوابي روژه لرمه

يو خلي چي مات شي بيا جورپري نه
زره لكه بنگري داسي نازك جور دی

زره که مي تانه صبرپدلي
ته به ولار وي زه به بل ته وديده

زه په سودا کي او په ما کي سودا هم گرځده
په داسي ْحمکه گرځدم، چي په ما هم گرځده

صبر کوه خدای بئه مې درکړي
توره پګړي اوښکو ته مه نېسه مېنه

په مخ دې بیا خپپره راکړه
په سترګو روند شې پیغلي چا وهلي دینه

رازونه چاته نه وايم رازونه محترم دي
رازونه خو لوظونه دي لوظونه محترم دي

په پرده کښې د کعبې په شانتې بنکارې
پښتنې ستا په خادر کې لوې کمال دې.

اسوپلو مې غزونو ته ځان جور کړ
زړه په دواړه لاسه ونپسه مابنام شو

ځان ته ناسته ، خاموشی، لږي خبری،
دایو خو انتخابونه مې سهې دی

ربتیا خو دا دی چې باور درباندې نه دی په کار
خو زه له شرمه په تا کړی باور وستایمه

سر مې نری نری خوبیږي
زه دې نښرو لکه چې بیا وھلې یمه

زما په کبر زوال راغنى
ماته د غېږي جانان لاس نه راکوبينه

کبر، غرور، ظلم، زیاتى او له انسانه نفرت!
په دې پنځو وارو کې شکر ده یو هم نه لرم

ته بې نوم اخله زه درود ورباندي وایم
د جانان په نوم کې بل رنګه مزه ده.

نه مې گibile شته نه له چا يمه خپه مات يمه ،
د زور دې نه يم خداي ته وګوره راچه مات يمه !

د یو روح او دوه کسانو تړون ويښي؟
ساه ته اخلي! ضرورت ورته زما دی....!

قسم وکه دروغ وکه تعویذ وکه خو وکه
تکړه شه ملا هله په چل ول سپری رضا که....؟

که دې خوبنې وي ما مه غږو هیاره!
زه ربنتیا وايم او ته بیا خفه کېږي.

ما مې له خپله وروره جار کړي
لالی مې خپله خور لري تري جار دې شبنه

خویندي د ورور له کوره خه وري
خواره زلفان په اوبدو وري په ژرا حبنه

بې وروره خور په کلي راغله
ناري بې وکره چې د چا کره به حمه

مونږ خو ازغې کرلي نه دي
قرآن وهلي لالي ولی نه راحبنه

په انګو دې زخې وشه
چې د بنائست جلوې دې درې وري شينه

د یو خو کسو له قصده بی نن وايم
د یو خو کسو له قصده دې قربان شم

د مینی خیال د تهمتونو په باران اخلمه
که دنیا دوه دلی شوه دله د جاناں اخلمه

د آشنا داد دې را سره وي
که د نمرود د اور لمبې وي، پرې ورځمه

ستا خبرې مې دې خوبنې موسیقې ده.
زما جنابه! زه به چېپ شم ته غږېړه!

پښتو حیا مې شکر دی جوړه سترګو ته راغل
سیالی چې لوپته دی راته گډه وده کړه

نه مې خه یې، نه مې خه کېږي
ناز دې په هفو خلکو کړه چې خه دې وینه!!

که د لالي سترګي مې نه واي!
چېرته خندا چېرته زمونږ چاودلي زرونه

چمبه زما ګوتو ته جوړه
زما د یار ګوتو ته جوړ دی کتابونه

جانانه بل وطن ته مه خه
د غوب والى به ستا خرچې ته خرخومه

مور دې د کور کارونه غوارې
تا رانه غوارې په نکريزو سره لاسونه

د بنگرو په شرنګ سجده شوه سندريزه
موسيقي يې کړه حلاله په مانځه کې

په زور دې کړي شم داسي نه دو
رته پښتو دو له پیغوره غلي يمه.

که تا زما زره ته کتلی
زه به دا وچې شوندې ولې گرځبدمه

ستړګې مې ستا ده ستړګو غاتې.
د رنجو ډکې تا به ورک له کلي کرمه

دا حق نه دی بر ناحقه مروره
зорوره! خه خبره؟ خه اتره؟

ماته مې خپل لالي را پرېږدي
نور مې په مرې ژوندي وشرۍ مئښه

زما لوفر لالي خبر کړئ
جرګه راغلي ما نن بل ته ورکوپنه

د خولي اظهار ته پکې خه ضرورت
هر خوک د خپل مئپن کاته پیژنې

ته له بې ننګه خاورو جوره بې.
گني سري خو خپل غيرت خورلي دينه.

اوسم که راخي وختونه تير دي
زما په مخ خالونه اوښکو وردي دينه

له کلی تللی یار ته وایه

د بیوسی غړ به مې خوک درسوینه

بې غرضه بې مطلبه بې له ګتې

بېخې نه پالي رښتینې رابطې خوک

باران وریږی ته رانغلې

زه د بلی لاندې لمده ولاړه یمه

پلار بې د کلی فیصلې کړي

لور بې په برگو سترګو کلې ړنګه وينه

خداي به د سختو دوران تېر کري
وره نونو به مې رالويه شي مېنه

شپه به د مېنې په کيسو تېر وو
نوري خبرې به سهار کېږي

خلک په کرکو نه شرمېږي
زه به د مېنې کيسې ولې پتیوومه

د کور بامونه ټول په تا پاكوي
واوره" ورېږي، زما زره خوبېږي!

يو انار دی په هغه پسې اقباله
په سلګونو بیماران ماته معلوم دي

هسي عبث عمر مې تبر کړ
لكه رېدي په بیابان ورژپدمه

ما ته چا هیڅ ويلى نه دي
دا ستا پېغور يې راكوه وژپيدمه

ژندون په مینه بنکا پ کېږي
په شر فساد باندې ورانپېږي وطنونه

ستا نامه ور باندې لیکمه په گوتو
د کړکۍ بنبښې نیولې بیا خوله ده!

د خودو خودو کتلو دې مننه
معلومېږي چې جاناں شولي سړي

زه د ملا سره نزدي په مېکده کې اوسم
زه د دوزخ سره نزدي د جنتونو سړي؟

د اسي لمده ګودر نه راغله
لکه بلبله چې باران وهلي وينه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library